

[Poul Møller.]

man kan fastslå kriteriet enklere og klarere end det, der nu findes i lovforslaget, således at kun det, der er erhvervet i Island af Arne Magnussen, skal udleveres fra den arnamagnæanske samling. Det turde synes at være et rimeligt synspunkt, hvis man overhovedet ønsker at give en gave til Island, at denne gave koncentrerer om de håndskrifter, Arne Magnussen erhvervede i Island, og ikke de håndskrifter, han erhvervede i Norge, Danmark, Holland og andre steder.

Jeg har gerne igen villet fremsætte disse synspunkter som grundlag for en forhandling imellem os. Ønsker flertallet en forhandling nu, kan det — og det ved man — foranledige denne tredjebehandling afbrudt, så en sådan forhandling kan finde sted. Ønskes denne forhandling ikke, og vedtages lovforslaget, skal jeg henstille til ærede medlemmer at tegne sig på den liste, der er fremlagt hos det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen, således at folket får lejlighed til at tage stilling til denne gave.

Helveg Petersen: Jeg har ikke særlig meget at føje til det, jeg sagde ved anden behandling af lovforslaget. Det er i det hele taget mit indtryk, at det ikke er muligt for os at tilføre debatten væsentligt nyt. Jeg tror, folketingets medlemmer nu hver for sig har gjort op, hvilken stilling de vil tage ved den endelige afstemning, og alt tyder på, at der er et stort flertal for, at aflevering finder sted på det foreliggende grundlag.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Poul Møller, at det forekommer mig, at det ærede medlem vil fortsætte kampen hinsides det rimelige. Det ærede medlem har fra første færd bekæmpet dette lovforslag med megen iver og med meget talent, og på ethvert tidspunkt har det ærede medlem betjent sig af samtlige forhånds-værende muligheder. I 1961 fik det ærede medlem sagen udskudt ved at henvise til, at der var tale om ekspropriation. Det blev så vidt mig bekendt ikke anerkendt fra regeringens side, at det var ekspropriation, men man indvilligede i at udsætte sagen. Nu ønsker det ærede medlem folkeafstemning, uanset at ekspropriationslove ikke kan bringes til folkeafstemning, og det ærede

medlem henviser til grundlovens § 42. Det ærede medlem hr. Ib Thyregod har taget en klar stilling til dette forhold, idet han går imod en folkeafstemning.

Det ærede medlem hr. Poul Møller nåede en klimaks gennem den appel, det ærede medlem forleden aften rettede til seerne. Jeg fik nu at vide, at det ærede medlem og hans gruppes medlemmer havde modtaget ca. 10.000 henvendelser, og der er i sekretariatet modtaget 8.000; skal vi sige, at der i alt er kommet 20.000 protester. Der var ved valget i 1964 ca. 2.840.000 vælgere, så der er altså protesteret af mindre end 1 pct. Jeg siger ikke, at det ikke er et stort tal, men det er dog i forhold til antallet af vælgere et såre beskedent tal, og vi må også huske, at det ikke er så forfærdelig svært at få folk til at protestere.

Jeg synes, det ærede medlem skulle efterleve det synspunkt, han gav udtryk for i en udtalelse til Kristeligt Dagblad — det var den, det ærede medlem hr. Dupont citerede for et øjeblik siden — nemlig at hvis der atter var et flertal i folketinget, måtte man affinde sig dermed, og at de statsretlige midler var opbrugt.

Der er ikke under behandlingen af lovforslaget kommet oplysninger frem, som på nogen måde giver anledning til at ændre i kriteriet, og jeg tror ikke, at en længere udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling her i salen ville have ført til noget nyt. Jeg kan ikke lade være med — for jeg synes, det må stå helt klart — endnu en gang at henvise til, hvad den største kapacitet med hensyn til den islandske håndskriftforskning, professor Jon Helgason, har fastslået, nemlig at forskningen kan udvikle sig videre. Der er ikke igennem de forsøg, der er gjort på at rokke ved hans betragtninger, opnået noget som helst; hans synspunkt står usvækket.

Det er rigtigt, at modstandernes holdning i høj grad har været præget af uligevægt. Det ærede medlem hr. Dupont henviste i den forbindelse til „Fakta om håndskrifterne“, og jeg skal ikke give mig til at citere de fejl, der findes her. Men jeg vil minde om professor Westergård-Nielsens inkonsekvente holdning, om den modsætsætning, der er imellem, hvad han sagde i 1952, og hvad han siger nu. Hvor han i 1952 sagde, at det kunne medføre en frugt-